

7.4. Πολιτική αλλοτρίωση

Με τον όρο «πολιτική αλλοτρίωση» εννοούμε την αποξένωση, την αδιαφορία, την αίσθηση του ατόμου ότι η συμμετοχή του στο πολιτικό γίνεσθαι δε μετρά, τη δυσπιστία του έναντι των κυβερνώντων και γενικά την απομάκρυνσή του από τις πολιτικές διαδικασίες και τις πολιτικές εξελίξεις.

Η πολιτική αλλοτρίωση είναι μια μορφή πολιτικής συμπεριφοράς που εκδηλώνεται τόσο στο επίπεδο των στάσεων και των αντιλήψεων των πολιτών όσο και στο επίπεδο συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς (π.χ. αδρανοποίηση, αυτο-απομόνωση, αδιαφορία, μη συμμετοχή σε πολιτικές οργανώσεις, πολιτικά κόμματα και εκλογικές διαδικασίες για την ανάδειξη των αντιπροσώπων του λαού στο Κοινοβούλιο).

Στάσεις και αντιλήψεις όπως «οι πολιτικοί ενδιαφέρονται μόνο για το βουλευτικό θώκο», «όλα τα κόμματα είναι ίδια», «η ψήφος μου δε μετράει», «όλα αποφασίζονται στις Βρυξέλλες» κτλ. είναι εκφράσεις που συνήθως υποδηλώνουν πολιτική αλλοτρίωση. Σ' αυτές κατατάσσονται επίσης οι απόψεις των πολιτών για τη διαφθορά στα δημόσια πράγματα (βλ. πίνακα 7.4), καθώς και ο βαθμός εμπιστοσύνης των πολιτών στους διάφορους θεσμούς.

Τόσο στην έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς για τους νέους όσο και στην έρευνα του Ευρωβαρόμετρου (Δεκέμβριος 2004) στο γενικό πληθυσμό παρατηρήθηκε ότι τα κόμματα συγκεντρώνουν το χαμηλότερο βαθμό εμπιστοσύνης.

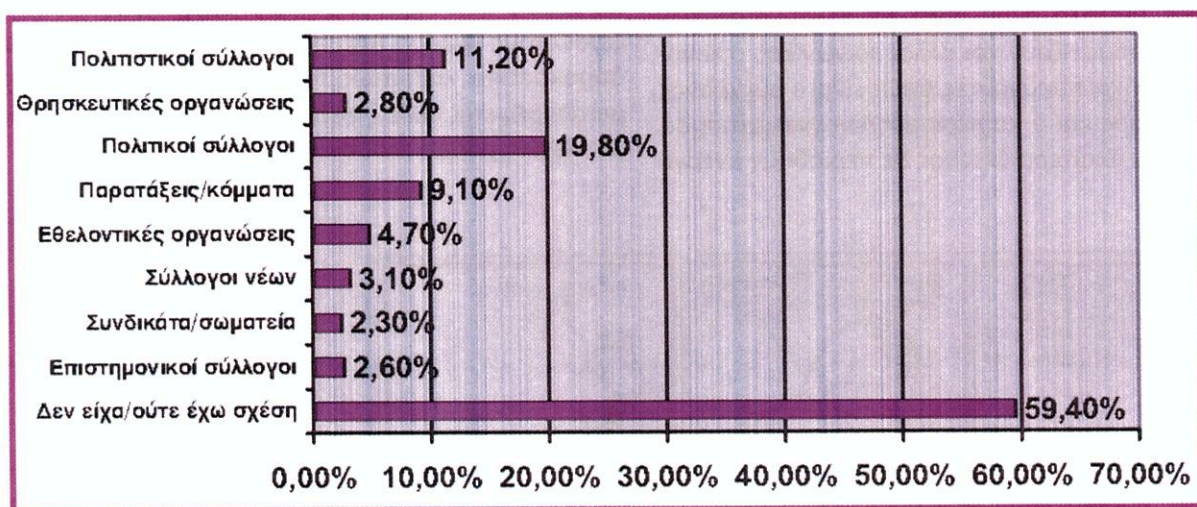

Εικ. 7.13 «Εκλογικά ρομπότ» (1920) του G. Grosz (H.H. Arnason, Ιστορία της σύγχρονης τέχνης, εκδ. Παρατηρητής, 2001).

Το ποσοστό συμμετοχής των νέων στην «κοινωνία των πολιτών» κυμαίνεται σε αρκετά χαμηλά επίπεδα (βλ. γράφημα 7.5). Σύμφωνα με έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, που πραγματοποιήθηκε από το Τμήμα Επικοινωνίας και Μ.Μ.Ε. του Πανεπιστημίου Αθηνών και την εταιρεία ALCO, στο διάστημα 10/2004-1/2005 και σε δείγμα 1.600 νέων 15-29 ετών, ένα σχε-

Γράφημα 7.5. Σχέσεις των νέων με οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών κατά τον τελευταίο χρόνο

Ερώτηση: Έχεις ή είχες κατά τον τελευταίο χρόνο σχέση με τα είδη συλλόγων που θα σου διαβάσω;
(% που απάντησαν Ναι/Όχι ή Δεν έχουν/Έχουν)

Πηγή: Έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς (2005:149).

τικά μεγάλο ποσοστό (59,4%) δε συμμετείχε καθόλου σε οργανώσεις. Σχεδόν παρόμοια ποσοστά (58%) είχαν παρατηρηθεί και στην έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς που έγινε το 1997, ενώ η μεταγενέστερη έρευνα του Ευρωβαρόμετρου (2001) ανεβάζει το ποσοστό σε 63%.

Οι επιστήμονες που πραγματοποίησαν την έρευνα αναφέρουν ότι «το ποσοστό αυτό [της Ελλάδας] είναι αναμφισβήτητα υψηλό και τοποθετείται στο ένα άκρο της συνολικής ευρωπαϊκής εικόνας. Στο άλλο άκρο βρίσκονται χώρες όπως η Σουηδία, όπου λιγότερο από ένα πέμπτο των νέων δηλώνουν ότι δε συμμετέχουν σε καμία δραστηριότητα αυτού του τύπου. Από την άποψη αυτή η έρευνά μας επιβεβαιώνει την ύπαρξη μιας ισχυρής διαιρετικής τομής Βορρά/Νότου όσον αφορά τη σχέση των νέων με φορείς της κοινωνίας των πολιτών: οι νέοι των χωρών της Νότιας Ευρώπης δε δραστηριοποιούνται ιδιαίτερα στο πεδίο της οργανωμένης κοινωνίας πολιτών που λαμβάνει τη μορφή κοινωνικών και πολιτικών ενώσεων, ακόμα και αθλητικών συλλόγων» (Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, 2005:149-150).

Οι ίδιοι αναλυτές συμπληρώνουν ότι τα χαμηλά ποσοστά συμμετοχής των νέων σε οργανώσεις αυτού του τύπου ίσως να μη σχετίζονται με την έλλειψη κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης, αλλά με το γεγονός ότι οι νέοι αφιερώνουν το χρόνο και την ενεργητικότητά τους στην οικογένεια και στη φιλική παρέα, που θεωρούνται τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή τους.

Τα αίτια της πολιτικής αλλοτρίωσης θα πρέπει κανείς να τα δει κοινωνιολογικά. Η συνθετότητα των σύγχρονων κοινωνιών, η παγκοσμιοποίηση, οι υπερκρατικοί θεσμοί και η δημιουργία διεθνών κέντρων λήψης αποφάσεων μειώνουν την αμεσότητα της επικοινωνίας μεταξύ των κυβερνώντων και των πολιτών και μπορεί να επιτείνουν την αλλοτρίωση.

Καθοριστικό ρόλο στην πολιτική αλλοτρίωση των ατόμων διαδραματίζουν και άλλοι κοινωνικοί, οικονομικοί και πολιτικοί παράγοντες, όπως είναι ο σύγχρονος καταναλωτισμός και ο καριερισμός/επαγγελματισμός, ο οποίος είναι ιδιαίτερα έντονος σε περιόδους ανεργί-

Εικ. 7.14 Η γραφειοκρατία χαρακτηρίζεται από απρόσωπες σχέσεις μεταξύ υπαλλήλων και κοινού («Γραφείο Δημόσιας Υπηρεσίας», του G. Tooker, Metropolitan Museum of Art, New York, Φιλοσοφία και κοινωνικές επιστήμες, Εκδοτική Αθηνών, 1997).

ας και οικονομικής ύφεσης κατά τις οποίες ο ανταγωνισμός είναι μεγαλύτερος.

Αξίζει επίσης να αναφερθούμε στους παθογόνους εκείνους παράγοντες που παρεμβαίνουν στη λειτουργία του ελληνικού κράτους, όπως είναι το ρουσφέτι και το «μέσο». Αυτού του είδους οι πρακτικές ενισχύουν την αλλοτρίωση των πολιτών και δε συνάδουν με τη λογική ενός σύγχρονου ορθολογικού κράτους δικαίου, που οφείλει να υπηρετεί όλους τους πολίτες. Βέβαια, ευθύνη για τις καταστάσεις που διαιωνίζουν και ενισχύουν το ρουσφέτι, τις πελατειακές σχέσεις και την αλλοτρίωση έχουν και οι ίδιοι οι πολίτες. Οι πελατειακές σχέσεις δεν αφορούν μόνο τους κυβερνώντες και όσους κατέχουν θέσεις εξουσίας (π.χ. υπάλληλοι δημοσίων υπηρεσιών), αλλά και τους πολίτες-αποδέκτες του ρουσφετιού. Ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας επιδεικνύει μια ανοχή στην παρανομία και την ανομία (που για πολλούς σημαίνει συνενοχή).

Ο Ν. Μπόμπιο (Bobbio N.) ισχυρίζεται ότι η δημοκρατία είναι η κατ'εξοχήν μορφή διακυβέρνησης που βασίζεται στους νόμους. Από τη στιγμή κατά την οποία ένα δημοκρατικό καθεστώς παραβλέπει αυτή την αρχή, μεταστρέφεται πολύ γρήγορα από δημοκρατία σε μια αυταρχική μορφή εξουσίας.

Εικ. 7.15 Σκίτσο του Κ. Μητρόπουλου (Τα καλύτερα: άγρια μωρά, εκδ. Κέδρος Α.Ε., 2002).

«...το ρουσφέτι ισοδυναμεί με την καταπάτηση θεμελιωδών αρχών του ισχύοντος δημοκρατικού Συντάγματος όπως είναι η ισονομία και η απορρέουσα από αυτήν ίση πρόσβαση όλων των πολιτών στα δημόσια αξιώματα. Ισοδυναμεί δηλαδή με παράνομη κατανομή εξουσίας και καταπάτηση δικαιωμάτων και ως εκ τούτου με ιδιοποίηση του δημοσίου αγαθού από άτομα ή ομάδες που κατέχουν θέσεις ισχύος...» (Ε. Μπάλιας, 2000: 96).

Πώς αντιμετωπίζεται η πολιτική αλλοτρίωση; Και εδώ οι προσπάθειες θα πρέπει να είναι συλλογικές. Οι κυβερνώντες με την πολιτική τους (όπως είναι ο πραγματικός έλεγχος της διαπλοκής, η εξάλειψη των πελατειακών σχέσεων και η καθιέρωση της αξιοκρατίας) μπορούν να συμβάλουν στην εγκαθίδρυση ενός κράτους δικαίου, ώστε να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη των πολιτών. Ωστόσο, πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση της πολιτικής αλλοτρίωσης μπορούν να πάρουν και οι ίδιοι οι πολίτες. Αντιλήψεις όπως «η ψήφος μου δε μετράει» αφήνουν το πολιτικό πεδίο ελεύθερο στις

ελίτ, οι οποίες θα προωθήσουν τα συμφέροντα των λίγων. Όπως, για παράδειγμα, στο σχολείο κάθε μαθητής και κάθε μαθήτρια συμμετέχει στις εκλογές των συμβουλίων (είτε ως ψηφοφόρος είτε ως υποψήφιος/α) προκειμένου να εκλεγεί ο ικανότερος ή η ικανότερη που θα διαμεσολαβεί μεταξύ της διεύθυνσης του σχολείου και των μαθητών, έτσι και στην ευρύτερη κοινωνία επιβάλλεται η συμμετοχή όλων στις πολιτικές διαδικασίες, ώστε να εκφράζονται με μεγαλύτερη δύναμη τα αιτήματα των πολιτών.

Η δημοκρατία βέβαια βιώνεται αρχικά μέσα στην οικογένεια. Στο πλαίσιο της οικογένειας διεξάγονται συζητήσεις, επιλύονται προβλήματα, αποτρέπονται συγκρούσεις και συχνά διατυπώνονται από τα παιδιά αιτήματα προς τους γονείς. Επιπλέον, η ισότιμη για αγόρια και κορίτσια συμμετοχή στις οικιακές εργασίες μπορεί να είναι το προστάδιο για μια ισότιμη συμμετοχή στις πολιτικές διαδικασίες.

Η διαρκής συμμετοχή των πολιτών στις πολιτικές διαδικασίες (στις οργανώσεις, τα κόμματα, τις εκλογές κτλ.) είναι ιδιαίτερα επιτακτική στις σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες. Με αυτό τον τρόπο ελέγχεται η εξουσία και κατοχυρώνεται στην πράξη η αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Ερωτήσεις

1. Να συγκρίνετε τον αρχηγό ενός κράτους με τον αρχηγό μιας φυλής.
2. Ποια είναι η διαφορά της δύναμης από την εξουσία;
3. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά των κοινωνιών με κρατική εξουσία και ποια των κοινωνιών χωρίς κρατική εξουσία;
4. Πώς διαμορφώθηκε το κράτος σύμφωνα με τον Βέμπερ;
5. Να αναφέρετε τα στοιχεία που συνθέτουν την παραδοσιακή εξουσία.
6. Να ορίσετε το χαρισματικό τύπο εξουσίας και να δώσετε παραδείγματα χαρισματικών αρχηγών από την ιστορία.
7. Τι σημαίνει ορθολογική εξουσία;
8. Να καταγράψετε ποιον τύπο εξουσίας θεωρείτε δικαιότερο και να αιτιολογήσετε την άποψή σας.
9. Ποια είναι η διαφορά μεταξύ της άμεσης και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας;
10. Να συγκρίνετε και να σχολιάσετε τα στοιχεία που συνθέτουν μια δημοκρατία σε αντίθεση με ένα ολοκληρωτικό σύστημα διακυβέρνησης.
11. Ποια είναι τα μοντέλα εξουσίας; (ονομαστικά)
12. Ποιοι αποτελούν την πολιτική, την οικονομική και τη στρατιωτική ελίτ;
13. Τι σημαίνει πλουραλιστικό μοντέλο;
14. Τι αναφέρει το μαρξιστικό μοντέλο για την εξουσία;
15. Από ποια στοιχεία διακρίνονται τα πολιτικά κόμματα;
16. Τι ονομάζουμε ομάδες συμφερόντων και σε τι διαφέρουν από τις ομάδες γνώμης;
17. Να ορίσετε την πολιτική συμπεριφορά.
18. Από ποιους παράγοντες διαμορφώνονται η πολιτική και η εκλογική συμπεριφορά;
19. Ποια τα χαρακτηριστικά του κοινωνιολογικού πορτρέτου του βουλευτή στην Ευρώπη;
20. Τι είναι η κοινή γνώμη;
21. Με ποια κριτήρια ψηφίζετε στις εκλογές των μαθητικών συμβουλίων;
22. Πώς ορίζεται η πολιτική αλλοτρίωση και ποια είναι τα αίτιά της;

